

[P. D. Jensen.]

Og hvem fremsætter saa de i Lovforslaget omhandlede Naturfredningsplaner? Er det Overfredningsnævnet eller Danmarks Naturfredningsforening eller Udvalget for Københavns grønne Omraader? Det er ved Overfredningsnævnets Foranstaltning, at Notering i Tingbogen finder Sted, men det er jo en kendt Sag, at der findes Folk i de forskellige Institutioner, som jeg her har nævnt, der har faaet Fredning paa Hjernen — det skal jeg om lidt komme tilbage til —, og som derfor drømmer om Fredning, hver Gang de mener at se en smuk Plet et eller andet Sted. Er det disse Institutioner, der udklækker Fredningsplanerne, og som derfor ogsaa skal have Indflydelse paa Bestemmelsen om de i Lovforslaget omhandlede Noteringer, saa er jeg bange for meget vidtgaaende Foranstaltninger, og rimeligvis bliver det saaledes — Lovforslaget er paa dette Punkt meget uklart. Det havde derfor været meget rimeligt, naar man endelig vil have foretaget disse Noteringer, at der var blevet sat en Tidsfrist, inden for hvilken den endelige Fredning skulde være gennemført eller i modsat Fald Aflysning skulde finde Sted. Heller ikke dette har man villet indsætte i Lovforslaget. Og da det, som jeg alt har paapeget, drejer sig om meget store og kostbare Arealer, vil Planerne ikke kunne erstattes med endelig Fredning og Erstatningsbeløb udbetales inden for en overskuelig Fremtid, og disse Egne vil derfor ved Lovforslagets Vedtagelse delvis blive nedsænket bag en Tornerosehæk, hvor de maaske skal sove uforandret i, ja, det er ikke godt at sige i hvor mange Aar.

Jeg kan derfor ikke medvirke til Lovforslagets Gennemførelse, men maa stemme mod Lovforslaget ved tredje Behandling.

Lad mig tilføje, at det Tilsagn, der gives i de Bilag, der er vedhæftet Betænkningen, om en lempeligere Ordning og en større Hensyntagen til de enkelte Lodsejere, ikke giver noget bestemt Tilsagn, det er nærmest et Baade—Og. Revision hvert fjerde Aar kan maaske blive til Fordel for Lodsejerne, men sikkert er det ikke. Jeg vil dog meget stærkt henstille, at en endelig Ordning af Fredningssagerne bliver fremmet i et langt stærkere Tempo end hidtil. Eventuelt maatte man kunne finde en Ordning, hvorved de Mennesker, der bliver berørt af Fredningsbestemmelserne, sikres mod at lide noget personligt Tab. At man gennemfører en rimelig Fredning til Gavn for Befolkningen er naturligt, men det maa være en Sag, der bekostes af det

offentlige, Kommunerne eller Staten, eventuelt af begge Parter i Forening.

I øvrigt er jeg heller ikke tilfreds med den Forhandlingsform, der anvendes mellem Udvalget for de grønne Omraader og Lods-ejerne. I den Henseende kan jeg henvise til en Artikel i „Nordsjællands Venstreblad“ for 13. Maj 1939; med Formandens Tilladelse vil jeg citere et Afsnit:

„I store Dele af »Københavnsegnens grønne Omraader«, som strækker sig langt ind i Frederiksborg Amts sydlige Sogne, staar Overfredningsnævnet, Københavns Egnsplansudvalg og »Udvalget for de grønne Omraader« som 3 Bussemænd, der truer Husfreden i det skønne nordsjællandske Landskab. Vi ved ikke, om det er kommet saa vidt, at Mødrene bruger Overfredningsnævnet til at skræmme Børnene med, men det er i hvert Fald en Kendsgerning, at saa snart man ser fremmede Mænd med Mapper paa Egnen, stænger man omhyggeligt Laagerne og vogter Hus og Hjem for fremmed Indtrængen.“

Jeg citerer dette, fordi denne Artikel, selv om den er skrevet i spøgefuld Form, angiver den Stemning, som disse Forhandlinger har skabt i Befolkningen. Det hedder videre i denne Artikel, at man besøger Ejendommene uden i Forvejen at sende Bud, at man tramper ind over Folks Marker og gennem deres Haver uden saa meget som at give et Ord i Forvejen. Jeg mener, at en saadan Administration absolut maa paatales, og jeg vil stemme imod Lovforslaget, ogsaa for at protestere imod en saadan Administration og Forhandlingsmaade.

Statsministeren (Stavning): Jeg har kun Grund til at takke de fire Ordførere for deres paa deres Partiers Vegne givne Tilslutning til det lille beskedne Lovforslag, der kun indeholder noget, som i og for sig maaske blot er en Udfyldning af en Mangel i den oprindelige Lovgivning. Jeg har den samme Interesse, som andre har givet Udtryk for, at Naturfredningen bør fremmes efter forstandige og humane Linier, og at der baade over for Befolkningen som Helhed og de enkelte Lodsejere maa tages de tilbørlige Hensyn, som et velordnet Samfund forudsætter.

Det Krav, den ærede sidste Taler fremsatte, om hurtig Fremme af disse Sager, er det vel lidt vanskeligt at efterkomme just i disse Tider; jeg tror, at der er forskellige Forhold, som tiltrænger en lidt længere Behandling navnlig i disse Tider, end det maaske normalt kunde have været tænkeligt.